

100% následování

Jen úplným podřízením se BK můžeme plně žít život víry, lásky a naděje

LK 9,57-62

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

Úvod – Jediná cesta

Vstupujeme do nového školního roku a s ním přichází na řadu také sestavování rozvrhů, počítání kreditů, plánování, stanovování si cílů a priorit. Volíme naši další životní cestu. Čekají nás jistě krásné věci a určitě se máme na co těšit.

Každá volba s sebou ovšem přináší i nutnost vzdát se jiné cesty. Pro jedno musíme oželet druhé. Chci-li studovat, musím se vzdát práce na plný úvazek nebo volného času. Chci-li kariéru, vzdávám se například času se svými dětmi. Zásadně to pocítujeme u důležitých životních rozhodnutí – manželským slibem se zavazuji jednomu konkrétnímu manželovi či manželce a zároveň se vzdávám všech ostatních mužů či žen. Uzavírám si všechny další dveře. Rozhodnutí pro jednu cestu, vylučuje ostatní. Tak to v životě je.

Bývá to těžké a odpovědné rozhodování. Je třeba se rozhodovat informovaně a svobodně, abychom jednou nelitovali a nenaříkali: „*Tak jsem si to nepředstavoval...*“. *Co jsem si já hlupák myslel.*“ Výsledkem našich voleb nemá být pocit ztráty a promarněného času, energie, peněz nebo snad dokonce života. Našimi rozhodnutími chceme naopak získat - Smysluplný a naplněný život, tak jak si ho sami umíme nejlépe představit. Nechceme náš život promarnit a ztratit. Chceme ho získat a naplnit.

Nejdůležitější a nejzásadnější rozhodnutí našeho života, rozhodnutí života a smrti, je rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Skrze následování Krista získáváme naplněný a smysluplný život v jeho blízkosti, život plný jeho lásky a laskavosti, dobroty, milosrdenství a štědrosti. Následovat Krista je fascinující a lákavé.

Ale! Ježíš v dnešním textu zdůrazňuje třem uchazečům, že následovat Krista je přesně ten typ rozhodnutí, kde se pro jedno, musíme vzdát druhého. Přesněji řečeno, kde se pro Krista – musíme vzdát všeho ostatního. Buď dáme Kristu vše, anebo nemluvíme o následování. Následovat Krista, to znamená radikálně přestavět svůj žebříček hodnot, přehodnotit své plány, cíle a priority. Podřídít mu vše a naplánovat si i následující školní rok, aby odpovídal cílům Božího království.

Text

Pojďme společně projít dnešní text. Tři uchazeči v něm hovoří s Ježíšem a projevují upřímný zájem o to „následovat ho“. Tedy připojit se k němu, jít s ním po jeho cestě, učit se od něj, nejen obsah jeho slov, ale doslova mu koukat pod ruce, jako jeho učedníci s ním sdílet celý život – vstávat kdy on vstává a uléhat, kdy uléhá on, snad i jíst stejná jídla, hovořit se stejnými lidmi, osvojit si jeho návyky, spolupracovat na jeho díle, prostě nasát z celé jeho osobnosti kolik lze, aby jednou sami uměli žít, jako žije on. Tak nějak si můžeme představit následování.

1. muž – Dobře zvážit, co slibujeme

První muž přichází velmi odhodlaně: *Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.* Ježíš ovšem jeho „kamkoli“ chladí: *Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.*“ Jakoby mu řekl: „Nevíš, co mluvíš. Neumíš si ani představit, kam vede moje cesta.“ Ono „kamkoli“ totiž musí opravdu znamenat „kamkoli“. Musíš opustit bezpečí a jistotu domova, vyjít ze své minulosti a nemyslet na návrat zpátky. Protože Syn člověka – Ježíš Kristus – *nemá, kam.* Je neustále na cestě za Božím královstvím.

Nedozvídáme se, jak muž na Ježíšovu odpověď zareagoval, ale to je autorův záměr. Každý z nás tak dostává prostor, aby se sám zastavil a odpověděl Ježíšovi na jeho otázku. Někdo se možná pro Krista teprve rozhodujeme, někdo už jsme se na cestu vydali – ale položme si tu otázku znovu:

Není nějaké doupě či hnízdo, které mi brání plně následovat? Nevítezi někde má touha po pohodlí a teple domova, nad nesením kříže?

Nemůže to být se mnou třeba tak, jako se to stalo jistému muži, který v půli cesty – již byl nějakou dobu věřící - zjistil, že si vybuďoval teplé hnízdečko ze svého úspěchu v pracovním životě, a že soustředění na zisk ho nejen činí pyšným, ale brání mu ve službě Kristu. Z jeho usnutí na vavřínech ho vytrhlo až hrůzné uvědomění, že doupě, které si kolem sebe vybuďoval, ho navádí k nevěře své manželce. Přijal to uvědomění jako napomenutí od Boha. Uvědomil si, že následovat Krista pro něj v ten přesný moment života znamená vylétnout ze svého zabezpečeného hnízda. Činil pokání, utlumil své pracovní aktivity a začal se víc soustředit na rodinný i sborový život, aby vybuďoval dobré hnízdo, kde jeho děti budou moci vyrůstat ve víře. Aby jednou mohli i ony vylétnout a vydat se sami za dobrodružstvím s Kristem.

Když Ježíši slibujeme naše „kamkoli“, je třeba dobře spočítat si náklady a uvědomit si, kolik nás to bude stát. Aby naše sliby nebyli plané. Abychom pak nebyli zaskočení, co jsme to vlastně slíbili – při školeních na EC nás KAM školil na americkou kulturu a důrazně nás varoval před častým nedorozuměním– měli opakovanou zkušenost, že Američané v Čechách pozvali některé studenty: „přijďte za námi do ameriky – anytime – kdykoliv“. Byli pak dosti zaskočení, když jim čeští batůžkáři zazvonili u dveří a oni jim z ničeho nic měli ubytovat a zajišťovat program. Nemysleli své pozvání vážně. Byli pohnutí vřelostí daného okamžiku, nadšení z atmosféry týdne, vytržení ze své všednosti a velkohubě slibovali, co pak jim bylo zatěžko. Dobře rozvažme, když slibujeme Kristu naše „kamkoliv“. Kristus totiž nemá, kam. A jít s ním životem je často soubojem mezi vlastními představami a Kristovým nárokem na náš život.

2. muž – Priorita následování před smrtí

⁵⁹ Jinému řekl: "Následuj mne!" On odpověděl: "Dovol mi Pane, abych šel napřed pochovat svého otce." ⁶⁰ Řekl mu: "Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží."

Druhý muž zaslechl výzvu k následování přímo od Ježíše. A nebrání se následování, už Ježíše označuje za Pána, klade si ale podmínku. Žádá odklad. Musí učinit něco „napřed“. A jedná se o vážné důvody. Zvláště pro Židy byl pohřeb blízkého příbuzného neobyčejně důležitou povinností. My bychom jistě také nevznesli námitku proti takové žádosti a Ježíšova odpověď o mrtvých, pochovávající mrtvé, se nám může právem jevit přinejmenším jako necitlivá. Zní dosti temně, chladně a beznadějně.

Jde o obrazný výrok, kde Ježíš postavil do kontrastu bezvýchodnost smrti se světlem Božího království. Zájem učedníka není smrt, utápění se ve smutku, upínání se k minulosti nebo dodržování lidských konvencí, ale radostné následování živého Ježíše Krista. Je to opět radikální nárok. Ježíšova věc musí stát „napřed“ a nesnese odkladu. Jedině tak se může vломit i do našeho zármutku a vyvést nás ze tmy do světla.

3. muž – Priorita před rodinnými vztahy, nenechat se rozptýlit

⁶¹ A jiný mu řekl: "Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou."

⁶² Ježíš mu řekl: "Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží."

I třetí muž má své „napřed“, které stává před následování Krista. A opět nás musí zarazit a připadat necitlivá Ježíšova odpověď. Co pak prostě rozloučení, je takový problém? Dokonce člověka činí nezpůsobilým?

Kdo se ohlíží u pluhu zpět, bude orat křivě. Nebude se soustředit na svou práci, nechá se rozptýlit a jeho práce podle toho bude vypadat. Je třeba se plně položit do díla. Řidič dívající se do mobilu, nabourá. Je třeba se plně věnovat řízení. Plně následovat. Nelze následovat napůl, nebo jen občas. Být s Kristem je třeba v každém okamžiku.

Jak by mohlo vypadat následování rozptýlené vlastní rodinou? Snad by mohla vzniknout uzavřená rodina, kde si lidé slouží jen sobě navzájem a miluje za jen ty, kdo je milují. Není otevřená přijímat jiné, nedokonalé nebo odlišné, není připravena jim sloužit či pomoci. Pokud se rodina nepodřídí plně Kristu, snadno budou její členové protěžovat sebe navzájem na úkor druhých – a obsazovat své děti do hlavních rolí v dětské vánoční slavnosti, nebo do pěveckých výstupů, i když se najdou zdatnější herci či zpěváci. Nebo se budou obhajovat bez řádného prošetření věci – náš Petřík by přece nikdy nic neukradl – co si to dovoluujete, jsme přece dobrá rodina. Rodina se pak octne nad spravedlností nebo i jen nad potřebnou zdravou kritikou či kontrolou. Zpozorněme, když nám různé křesťanské časopisy a facebookové stránky nabízejí krásné fotky mladých párů s dětmi jako křesťanský ideál. Rodina není nejvyšší náboženskou hodnotou. Hledíme dopředu na Krista. Proto ani naše rodina není nedotknutelná. I ona se podřizuje následování. Jinak se stává nezpůsobilou.

Nemusí se jednat jen o rodinu. Ohlížet se můžeme ledaskoho a na ledacos – členy svého klubu, firmu, přátele, spolubratry ze sboru, můžeme upřednostnit své zájmy na úkor lidí.

Naše následování, oddanost a věrnost má na prvním místě patřit Kristu. Nepřipouští žádné nejdřív!

Opakování

Zopakujme si – Četli jsme o třech mužích, kteří se chtěli vydat následovat Krista. Každého z nich Ježíš zarazil a vedl je k tomu, aby ještě jednou uvážili své rozhodnutí. Měli si uvědomit velikost závazku, který na sebe berou. Ujistit se, že všechny ostatní možnosti a volby si uzavírají. Že chtějí dát Krista na první místo, že mu chtějí podříditi celý svůj život. Že myslí vážně svá slova, když říkají „Kamkoliv“. Že není žádné „nejprve“. Že nemají nic jiného na prvním místě než Krista.

Proč následovat Krista – plnost života, plnost víry, lásky a naděje

Kdyby těm třem mužům nebylo jasné, kdo Kristus je, zněla by pro ně jeho slova spíš jako lákání do nějaké sekty. Vzdát se všeho? I své rodiny? Zpřetrhat vazby na svou minulost? Nepohrbit svého otce? Jít slepě kamkoliv? Kdo může po někom něco takového žádat? A jaký smysl by vůbec mělo takto tratit celý svůj život?

Ti tři mužové ale věděli, kdo Ježíš je, proto jím byli tak fascinováni. O to lépe to víme my dnes, když máme v ruce dokončená evangelia.

Víme, že tři muži potkali Ježíše na cestě. Byla to jeho cesta za námi. Cesta, kterou podnikl, aby lidi zachránil. Proto se vzdal svého bydliště, své jistoty, toho, co pokládáme za samozřejmé, co mají lišky i ptáci. Spěchal za záchranou. Boží láska nesnese prodlévání. Ježíš šel, aby na sebe vzal náš kříž.

Když tři muži Ježíše potkali, už se ve své mysli upnul k Jeruzalému (51), aby nás svou smrtí vykoupil, zachránil z hříchu a ze smrti, zemřel za nás a vstal pro nás z mrtvých. Aby přinesl světlo Božího království i na pohřby. Rozvázal pouta smrti, zlomil její moc, a my už na ni nemusíme soustředit naši pozornost. Můžeme žít upření k věčnosti. Hledět k Božímu království a zvěstovat jeho příchod.

Na své cestě neuhnul a neohlédl se zpět. Každým svým krokem prokazoval lidem lásku, přinášel odpuštění a milosrdenství, sloužil jim a přiváděl je do svého království. Přinášel plnost víry, lásky a naděje.

Ke stejné plnosti vedl i tyto tři muže. Když je učil stoprocentnímu následování, stoprocentnímu přeskupení priorit a přeplánování školního roku, vedl je k plnosti víry, lásky a naděje. Jinak než plně jich totiž nelze nabýt, rozředí se, ztratí na síle a chuti.

Následování je důležité rozhodnutí, kde musíme jít cele, vzdáváme se všech jiných cest. Pro jedno, druhého. Jinak se nenaučíme žít jako Kristus. Jinak svůj život promarníme a ztratíme. Pokud ale ztratíme svůj život pro Krista, pokud se vydáme ho cele následovat, nalezneme jej a získáme mnohem, mnohem víc.

A právě k takovému následování bych vás chtěl na prahu nového školního roku pozvat. Až budeme sestavovat naše rozvrhy, zaplňovat naše kalendáře, stanovovat cíle a priority, myslíme na předně na Boží království, jak ho ve své lásce přinesl Ježíš Kristus!